

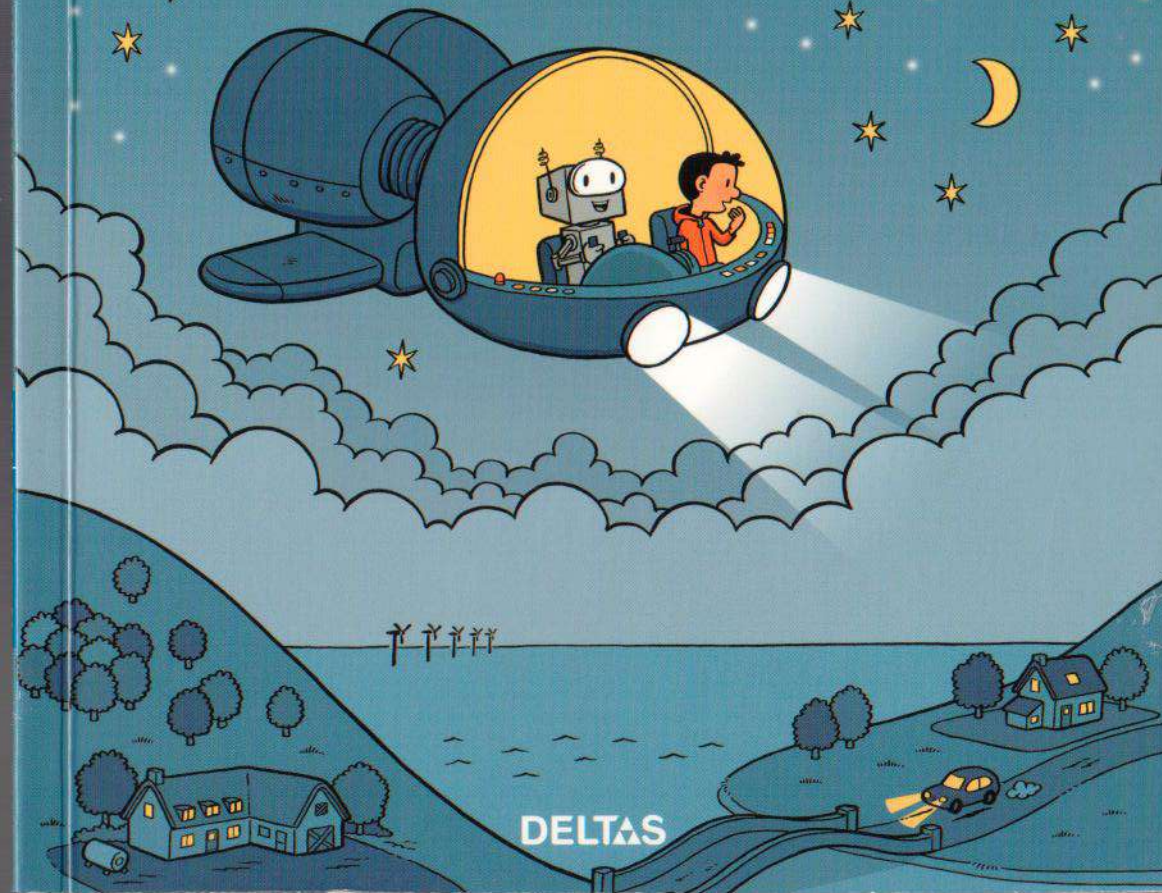
AVI: 4

AVI nieuw: E4

Op reis met de tandenrobot

Veerle Schaltin en Jan Heylen

Pats!

Hop! Hop! Rakkers aan de top!
Emiels vrienden zingen uit volle borst.
Ze zitten op de bank naast het veld.
Hun voeten stampen op de grond.
Hun armen gaan de lucht in.
Het zweept Emiel op.
Hij springt naar elke bal.
Het trefbal gaat snel. Tot...
Pats!
Een bal smakt midden in Emiels gezicht.
Zijn hoofd bonkt. Het veld draait.
'Het spijt me', zegt een meisje.
'Het was niet met opzet.'
Emiel voelt aan zijn lip. Die brandt.

Er zit bloed op Emiels hand.
Hij proeft ook bloed.
Een tand wiebelt in zijn gebit.
Zodra hij eraan voelt, floept de tand uit
zijn mond.

Emiels vrienden op de bank schuiven een
stukje op.
Hij kan er nog net bij.
'Doet het erg pijn?' vraagt Toon.
Emiel haalt zijn schouders op.
'Gaat wel.'
Hij knelt zijn hand om de tand.
Toon merkt het. 'Wat is dat?'
Trots laat Emiel het zien.

Een losse tand.
Hij viel eruit
door die bal.

Emiel neemt een zakdoek uit zijn
zak. Die doet hij om de tand.

In het potje

'Kijk mam!' roept Emiel als hij thuiskomt.

Hij zwaait met de zakdoek.

'Mijn eerste losse tand!'

Emiel vertelt over het spel. En over hoe die bal tegen zijn tand knalde. Over de pijn zegt hij geen woord. Dan holt hij de trap op. Naast zijn bed staat een potje.

Zijn tand past er net in.

'Ja, tandenfee...' denkt hij.

'Morgen ben ik rijker.'

De volgende morgen is Emiel vroeg wakker. Zijn ogen flitsen naar het potje.

Langzaam opent Emiel het.

Daarin glimt nog steeds zijn tand.

Hij krijgt een brok in zijn keel.

Bij het ontbijt is Emiel erg stil.

Papa kijkt hem bezorgd aan.

Mijn... tand.
De fee is me
vergeten.

Misschien had ze het te druk.
Ze komt beslist een van de
volgende nachten.

Maar de volgende nachten gaat het precies zo.

Zijn tand blijft in het potje zitten.

Het maakt Emiel boos!

Bezoek bij Emiel

Steeds minder denkt Emiel aan zijn tand.

Tot hij op een nacht wakker schrikt.

Kri... kra... kri... kra...

Emiel heeft het warm en koud tegelijk.

Hij kruipt dieper onder zijn dekbed.

Na een poos blijft het stil.

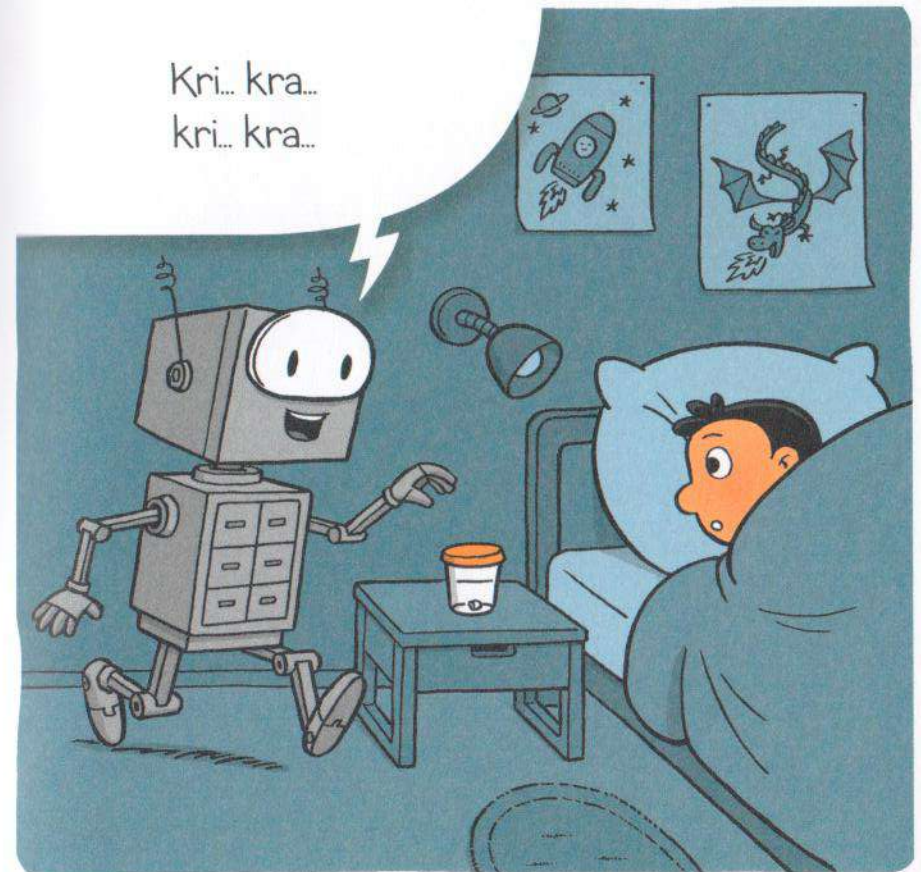
Dan piept hij boven de rand van zijn dekbed uit. Zijn ogen moeten wennen aan het donker.

Na een poosje ziet hij iets naast zijn bed.

Iets grijs. Een mens?

Hij is niet groter dan hijzelf.

Het wezen heeft een vierkante kop.
En een vierkant lijf vol laden. Hij hangt met schroeven aan elkaar.
Een robot?!

De handen van de robot prutsen aan het potje.

'Afblij...' gilt Emiel.

Maar de robot legt een vinger op zijn mond.

'Stt!'

'Dat is voor de tandenfee', fluistert Emiel nog.

'Weet ik', zegt de robot.

'Zij stuurde me.'

Emiel kan zijn oren niet geloven.

'Is ze me dan niet vergeten?'

De robot lacht. 'Nee, hoor!'

Hij maakt een diepe buiging.

'Ik ben Flaptand, de tandenrobot.

Leuk je te leren kennen.'

Hij strekt zijn hand van ijzer naar Emiel uit.

'Ik ben Emiel.'

'De fee is oud en ziek', zucht de robot.

'Ze is te moe om tanden op te halen.

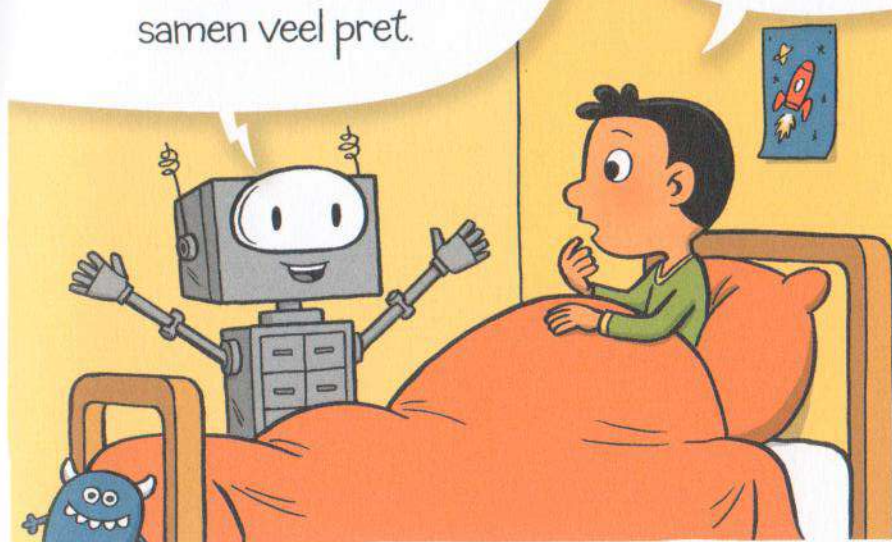
Mijn vrienden en ik gaan voor haar op

pad. Helaas vond ik de weg niet meteen.'

Hij huft op en neer.

Maar ik heb een idee! Ik neem je mee op reis. Naar het land waar ik woon. We maken samen veel pret.

Mag dat wel van mama?

Flaptand knikt.

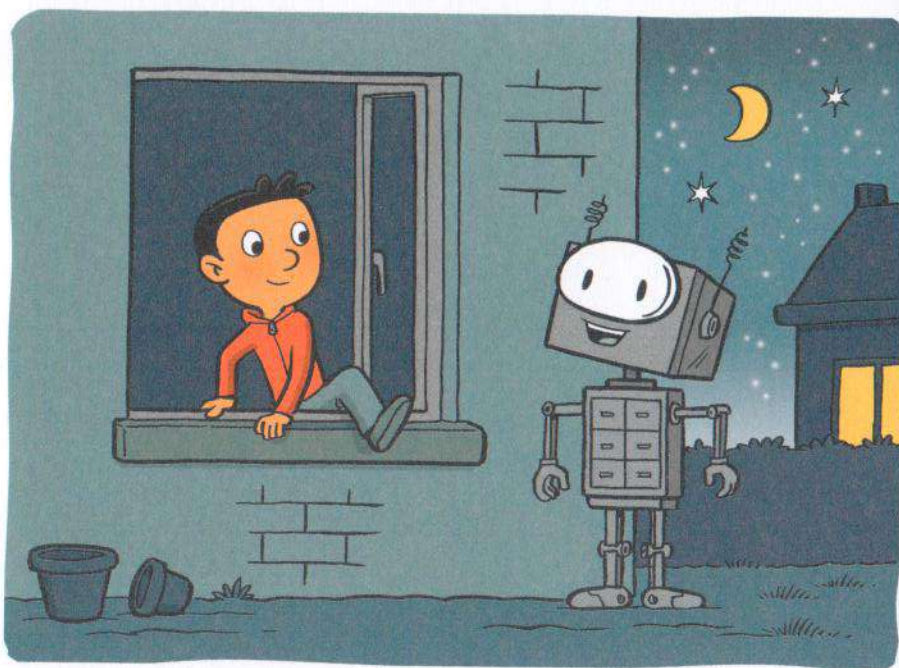
‘Ze merkt het niet eens. Voordat ze wakker is, ben je terug.’

Meer hoeft Flaptand niet te zeggen.

Emiel wipt uit zijn bed.

Hij trekt warme kleren aan.

Dan sluipen ze het huis uit.

Een dolle reis

In de tuin staat een vreemd voertuig.
Wielen heeft het niet. Maar wel vier motoren. Een dak van glas, een staart en twee antennes. Het lijkt wel een vlieg.
Een reus van een vlieg!
Het dak gaat omhoog.

Emiel kruipt erbij. Het dak gaat dicht.
Op een scherm flitsen lichtjes.
De tandenrobot trekt aan een hendel.
De wagen huft over het hek.
Tot op de straat.
Dan zoeven ze door de lanen.
De stad uit.
Flaptand drukt op een knop.
De staart wipt op en neer. Er groeien
vleugels aan.
Flaptand duwt op het gaspedaal.
En hop, hij zoekt de lucht in.
Ze zweven boven de huizen.
Over de zee. Tussen de sterren.
Dicht bij de maan.
Alles onder hen is zo klein.
Emiel heeft kriebels in zijn buik.

Koeken

Na een poosje vliegen ze boven bomen.
Hun takken krullen.
Er hangen vreemde vruchten aan.
Ze gaan wat langzamer nu.
De wagen landt.
Het dak klapt open.
Flaptand steekt zijn neus in de lucht.

Emiel ruikt het ook.
Iets zoets. Net zoals de koeken bij de
bakker.
Dan ziet hij het.
De vruchten zijn gebakjes!

Flaptand springt uit het voertuig.
Zijn tong hangt uit zijn mond.
Hij klimt in een boom.
En plukt gebakjes.
Emiel gaat snel achter hem aan.
Hij bijt in een taartje.
Dan hoort hij voetstappen.

Er staat een groene man.
Aan zijn riem hangt een bijl.
En nog meer gebakjes.
Hij zet grote ogen op.
'Wat doen jullie hier? Dit bos is van mij.
Dieven!'
Emiel gooit zijn taartje snel weg.
En holt naar het voertuig.
Flaptand opent een lade.
Hij haalt er een munt uit.
Die gooit hij naar de man.

Dan rent hij achter Emiel aan.
Kri... kra... kri... kra. Hij struikelt.
Zijn laden knallen open.
Er wippen wel honderd tanden uit.

De tanden vliegen door het bos.
Ze vallen in het rond.
Emiel en Flaptand springen in het
voertuig. Het schiet weg.
Maar even later remt Flaptand plotseling.
Hij bonkt met zijn handen tegen zijn kop.

In het taartjesbos maakt Emiel zich klein.
Stil raapt hij de tanden op.
Flaptand slaat wild om zich heen.
Hij gooit de tanden in de lade.
Die slaat hij met een knal toe.
De groene man hoort het.
'Jullie weer?'
'We ruimen alleen op.'
De man zucht.
'Goed dan!'
Hij houdt de twee in het oog.
Zijn hand glijdt langs de bijl.
Snel zoeken ze de tanden bij elkaar.
Zo vlug als het kan, gaan ze ervandoor.

Een harde landing!

Weer zweven ze tussen de sterren.
Emiel geniet van het uitzicht.
Plotseling gilt Flaptand.
'We zijn te ver!'
Hij draait hard aan het stuur.
Hij duwt op de rem.
Het voertuig zakt snel. Te snel.
Onder hen zijn ruwe rotsen.
Flaptand drukt op wel tien knopjes.
De vleugels gaan op en neer.
Flaptand draait nog harder aan het stuur.
Het voertuig zakt nog steeds.
Het landt wild op een rots.
Het dak schiet open.

Een vleugel breekt af.
Emiel wordt door elkaar geschud.
Flaptand botst tegen het stuur.
Zijn laden springen open.
De honderd tanden vliegen eruit.
Ze zweven in het rond.
Ze vallen op de rotsen.

Flaptand bonkt met zijn handen tegen zijn kop.

Samen zoeken ze de tanden bij elkaar.
Dat is best moeilijk op de rotsen.
Toch zit elke lade snel weer vol.
Prr... prr...
Het voertuig doet het niet meer.
Flaptand drukt op alle knopjes.

Hij trekt aan de hendel en geeft gas.
Hij klopt zachtjes op het voertuig.
Sust het met lieve woordjes.

En dan...

Prr... tss... brr... broem.

Het voertuig schiet naar achteren.

'Stop!' krijst Flaptand.

Hij remt.

Maar het voertuig stopt niet.

Flaptand draait wild aan het stuur.

Maar de wagen blijft achteruit rijden.

Ze hotsen over de rotsen.

Ze schokken naar een bos.

Emiel houdt zich goed vast.

Het voertuig gaat snel. Sneller. Snelst.

Totdat het... boem... tegen een boom
botst. Emiel grijpt zijn stoel stevig vast.
Flaptand vliegt hoog in de lucht.
Hij landt tussen de takken.

De tanden suizen door de lucht.
Ze vallen in het rond.
'Niet nog een keer!'
Flaptand bonkt met zijn handen tegen
zijn kop.
'De tanden! De tanden!'

Uit het bos komen meer robots.
Ze rennen naar hen toe.

Flaptand toch! Is je wagen weer stuk?
Alles in orde?

De robots lopen naar Emiel.
Ze helpen tanden rapen.
Zo is de klus snel geklaard.
Ze zingen een lied en dansen door het
bos. Emiel doet lekker mee.

Naar huis

Tussen de bomen zien ze touwen. Daar hangen ze de tanden aan. Het lijken slingers voor een feest.

De zon kleurt de tanden als goud.
Dan slaan wij er munten van.
Voor wie een tand verliest.

Emiel denkt aan zijn potje thuis.

En aan zijn mama.

‘Ik moet naar huis!’ gilt hij dan.

‘Mijn mama is vast al wakker.’

Flaptand wijst naar een grote bak.

Een bak met lichtjes en knoppen.

‘Daarmee ben je er in een mum van tijd.

Ga er maar in zitten.

Dan schiet ik je naar huis.’

Met een klein hartje kruipt Emiel erin.

Flaptand geeft hem een knuffel.

De robots wuiven.

‘Tot ziens!’ roepen ze.

Flaptand draait aan een knop.

En flits...

Emiel is weer thuis.

Hij kruipt onder zijn dekbed.

En precies op dat moment loopt de
wekker van papa af.

Even kijkt hij naar het potje naast zijn
bed. De tand is weg.

Er ligt een munt op het nachttafeltje.

